

niki gotovo v vseh krajih iz prižnice (kancelna), čeprav so gotovo porabili že davno poprej s p o v e d n i c o za agitacijo v prid njihovega ljubelega dohtarja ali pa kaplana, vendar so nastopili v vseh krajih možaki, kateri se jim niso pustili zapeljati, kateri so volili kmeta.

Videl sem sam v nekem volilnem mestu, kako so delovali klerikalci, slišal sem, kako so prigovarjali nekemu kmetu, a vendar je nastopil kmet korenjak, pošten od pet do glave in jim je zaklical: „Ne veselite se preveč, čeprav se Vam je posrečilo, da je vaš ljubljani dohtar zmagal, dolgo to ne bode več trpelo! Drugokrat bo bolje!“

In res je tako, klerikalno drevo je mogočno, široko razprostira svoje veje, globoko v zemlji tičejo njegove korenine.

Mi smo začeli to drevo na Spodnjem Štajerskem podirati, ali mislite dragi kmetje, da bode padlo že precej, ko smo parkrat — vsekali. — O, ne, več let bode treba in sicer prav močno sekati, da se bode to vražje drevo podrlo.

Toda treba je, da prinesejo vsi svoje sekire in pomagajo sekati, kakor so to svojo voljo nekateri odločno pokazali na dan volitve.

Čast tem vrlim naprednim možakom, čast jim, vsem tistim volilcem, kateri so pokazali, da jim ni več za dohtarski, za farški jarem.

Dragi mi, verjamite mi, da bode enkrat bolje, dragi mi, bodite prepričani, da čakajo naš bodoči rod boljši dnevi, ker smo videli, da je lepo število kmetov korenjakov odločno pokazalo, kako so jih začele tiščati klerikalne verige.

Vi volilni možje pa, kateri ste tako odločno, tako neustrašeno pokazali svoje mnenje, hvala Vam, ne obupajte ako tokrat ni šlo popolnoma po naš i volji, vendar moramo priznati da tudi ni šlo popolnoma po njihovi, po klerikalni volji.

Daniti se je začelo med kmeti, prvi žarki duševne svobode so prisijali v srca spodnje-štajerskih kmetov, Bog daj, da bi solnce duševne prostosti kmalu sijalo v svoji krasoti, Bog daj, da bi kleri-

Nekje se ponudi za hlapca, rekoč: „Jaz ostanim pri vas za hlapca zastonj, če mi pokažete strah; rad bi ga spoznal, ker toliko govorijo o njem“.

Gospodar ga hoče vzeti v službo in reče: „No, pa ostani pri meni; jaz ti že pokažem strah!“

Nekoliko dnij prej so obesili v tisti vasi razbojnika; visel je že delj časa na vislicah (gavgah).

Ko se nekega večera vračata gospodar in hlapec iz gozda domov, gresta mimo vislic, in gospodar izpusti skrivaj sekiro na tla.

Že sta skoro doma, ko veli gospodar hlapcu: „Zgubil sem sekiro na poti, pojdi po njo!“

Hlapec gre po istem potu, kjer sta hodila prej, in ko pride do vislic, oglasi se obešenec: „Oh, kako sem žejen!“

Hlapec pogleda kvišku in pravi: „No, če si

kalni zmaj (lintvert) vendar enkrat bil tudi na Spodnjem Štajerskem premagan.

Napredni volilni možje!

Spodaj podpisani izrekamo tem potom vsem tistim, kateri so oddali po naprednem geslu tako neustrašeno za nas svoje glase, čeprav so vedeli, da jih čaka za to strašno preganjanje od klerikalcev, našo najsrčnejšo zahvalo za izkazano nam zaupanje. L. Kresnik, A. Damijan, P. Zadavec, Fr. Vračko, J. Janežič, A. Grubelnik.

Razne stvari.

Volč bi rad bil za ovčjega pastirja, sem si mislil, ko sem bral v zadnji številki Laž-Doma dopis „Iz savinjske doline.“ Črna duša molči rajši, namesto da govoriš o poštenosti in značaju, ker ves pameten svet ve kakšni poštenjaki so premnogi klerikalni hujskači in kako čisto (?) je njihovo življenje. Katera stranka pa ima neki največ goljufov in oderuhov med seboj? Katere stranke se oklepajo možki in ženske, ki so v razuzdanem življenju izgubili vse moči? In ti dopisunče, — upam, da se ne motim v osebi, ker v Savinjski dolini je med klerikalnimi dopisniki presneto malo bivših vojakov — ali se ne spominjaš več, kako si ti za dekleti lazil, ko si bil bogoslovec in jednoletni prostovoljec? Ali si že pozabil, kako so vrli kmetski fanti tebe in neko „pobožno“ tercijalko o polnoči hladili z gnojnico? Sploh pa je škoda o tem izgubiti več besed, ker v „Štajercu“ je bilo vojaško življenje popisano, kakoršno je v resnici. Ako pa našim „poštenim“ in „deviškim“ klerikalcem ni prav, da se v vojašnici včasih kaj zgodi kar ni lepo, so večinoma sami krivi, kajti klerikalci so bili čez tisoč let edini voditelji in učitelja slovenskega naroda. Zato bi bilo za njih najpametnejše, da trkajo na svoja persa ter kličejo: „Mea culpa, mea culpa!“ To je: „Moja krivda moji grehi!“ — Gospod usmili se me, grešil sem, že s tem ker sem klerikalec. Vojaška sabla.

žejen, pa pij!“ Reksi zajame s klobukom vodé v bližnji mlaki in mu je ponudi, rekoč: „Na, pij!“

Ko hlapec odhaja, oglasi se obešenec: „Oh, kako sem žejen!“

„No, bodeš pa zopet pil“, reče hlapec in mu ponudi vodé.

„Sedaj mislim, da si se že napil“, pravi še in hoče dalje; a tretjič se oglasi obešenec: „Oh, kako sem žejen!“

„No, če si res tako žejen“, pravi hlapec, in spleza na vislice, ter ga odreže, potem pa ga nese k mlaki in mu potisne glavo v njo — „pa vso posreba, če hočeš!“ Ko najde sekiro, se vrne.

Doma pripoveduje gospodarju, kako je dajal piti obešencu, ki ga je prosil vode. „Mislim, da ga bodem napajal vso noč, no, in veste, kaj sem storil?“

Nekaj iz državnega zbora. Tako na tihem brez vsacega razburljivega hrupa so hoteli slavni naši ministri naložiti ljudstvu velikanski novi jarem, povisati nezmerno rekrutski kontingent. Toraj zopet in zopet več rekrutov! Seveda so se za prvi hip ministri pošteno nabrisali. Javno mnenje je pokazalo tam gospodom prav pošteno kje so vrata. Začetkom tega meseca se je vršilo posvetovanje in vlada je potegnila svojo predlogo nazaj. Ob enem pa je vlada predložila novi predlog. Ta zahteva povečanje rekrutskega kontingenta. Toraj bi morali biti od sedaj naprej vsako leto 20 do 25 tisoč več rekrutov, kakor do sedaj. Vojaštvo se poveča toraj za 61 tisoč mož. Kamor se ozremo lahko opazujemo bedo. Kmet strada in zopet strada, država pa zahteva od njega vedno in vedno nove davke (štibro). No, ja saj je dobro za nas kmete, dokler bodo fari in dohtarji z nami gospodarili se cela stvar gotovo ne bode spreobrnila.

Mrtvega so našli. Dne 30. prejšnega meseca so našli železničnega čuvaja Franca Petek na progi med Možgajncami in Samoši mrtvega. Ležal je pod mostom železničnega tira s popolnoma razbito glavo. Petek je opravljal dne 29. p. m. svojo službo, da je pazil na železniški tir. Ker ni bilo na tiru in nikjer najti krvi, se do sedaj ne ve kako je prišel Petek ob življenje. Mogoče je, da je bil umorjen.

Iz Ljutomera. Dne 4. novembra smo volili poslanca za deželni zbor. Dragi kmečki list „Štajerc“, sedaj se je že pokazalo, da se kmečki stan povzdiguje za boljše čase. Ko pridem dne 4. novembra v Ljutomer, zagledam na vsakem voglu plakate (liste) žolte barve, kateri so vabili kmete, da bi morali voliti dohtarja Franja Rozina, tega milega našega prijatelja. Dragi „Štajerc“ mnogo, mnogo je posestnikov v Ljutomerskem okraju, kateri še si sedaj celijo rane, katere jim je vsekali dohtar na rame. Oh, g. dohtar Rozina, kako ste si vendarle mogli misliti, da Vas bodo volili naši kmetje? Pokazalo se je prav izvrstno kako ste vi gospod dohtar pri kmetih priljubljeni. Niti enega glasa ni dobil dohtar! Kar je naš list „Štajerc“ kmetu želel, da bi bil izvoljen kmet, to se je tudi zgodilo; zvoljeni je gospodar Kočevar. Z Bogom dohtar, z Bogom duhovniki, ka-

Odrezal sem ga z vislic in postavil na glavo v mlako. Sedaj mislim, da se je že napil.

„Ti si hraber dečko!“ pravi gospodar.

„Rekli ste, da mi pokažete strah“, reče hlapec, „kdaj pa bode to, oče?“

„Pri meni ga ne bodeš videl“, odgovori gospodar, „in mislim, da ga ti sploh ne najdeš nikjer.“

Drugega dne že gre mladenič zopet iskat straha po svetu.

Slišal je, da hodijo strahovi v neki mlin, da hodi v njega vsako noč devet vragov mlet in kvartat.

Pri tem mlinu toraj se ponudi mladenič za hlapca, in mlinar ga sprejme.

Zvečer, ko so vsi šli iz mlina zaradi strahov, zapre se mladenič sam v njega in pričakuje vragov.

Skoro pridejo drug za drugim v mlin; nekateri

teri bi itak morali za naše duše skrbeti, ne pa se v politiko mešati, ker ta ni za njihov stan.

Mavrin.

Od Sv. Lenarta blizu Vel. Nedelje. Dragi dopisnik „Slov. Gospodarja“! Vendar že čakaš z nagrbanim čelom kaj bi ti jaz na tvoj dopis povedal. Nič dosti, ker se mi ne zdi vredno. Jaz bi le rad poznal tiste farane, ki jih je zadnjič obšla žalost zaradi mojega dopisa. Tudi ti naznanim, da so naš veliki oltar postavili žulji lenarčkih farmanov. Povem ti tudi, da nisem noben šnopsar, kakor ti, saj se razume samo ob sebi, da človek najrajši o tem govori, do česa ima veselje. Vedi ti da sva midva z „Štajercem“ dosti boljša kristjana, kakor pa ti. Ako govoriva, govoriva resnico, spoštujeva vsacega poštenega človeka, potegujeva se za vero krščansko. Sploh pa sva midva junaka izmed tistih mož, ki ljubijo pravico, na svetu, ako pa ti bode še kedaj več tako slabo postalo, tedaj pa ti bodeva drugo zdravilo povedala. Neustrašeni.

Zavoljo petelina. Prejšno nedeljo popoldan je stal J. K. iz Pohorja v svojem dvorišču, v katerem je imel velikega, lepo barvanega — petelina. Tik njegovega dvorišča pa je dvorišče soseda G. P. Ta sosed je imel v svojem dvorišču velikega purana. Naenkrat si puran nekaj zamisli in zleti v sosedov vrt ter se začne tam s petelinom tepsti. Gospodar petelina je seveda takoj hitel petelinu na pomoč. Ko to njegov sosed zagleda, je hitel ta svojemu puranu pomagat. Sedaj sta se pograbila gospodarja in tepež se je pričel. Na to priletijo tudi sinovi soseda svojemu očetu pomagat in tako se je zgodilo, da so petelinovega gospodarja težko ranili in sicer vse za petelina voljo. Kmetje, ne ravnajte tako nespametno! Ne pripravajte se radi vsake malenkosti.

Klerikalni golaž. Kakor vemo iz sigurnega vira, so izdali klerikalci za deželne volitve nad šest tisoč goldinarjev. Jojmeni, to je bilo veselje. Bog ve, koliko golažev, sira in tako dalje se je s tem plačalo. Čudno, da je v Ptujju morda vsaki volilni mož imel skoraj poln žep tistih tenkih dragih cigar. Ali so kmetje postali naenkrat tako bogati, da si kupujejo tako drage cigare? Samo na dohtarja Jur-

odprejo zatvornice in meljejo, drugi sedejo okoli mize in kvartajo.

Mladenič jih gleda od strani, in vrage ga ne zapazijo.

Skoro izteče mlinski kamen, ker ni več meljiva pod njim; mladenič pa zgrabi bližnjega vrage za vrat in mu potisne glavo pod kamen, da mu jo odmelje.

„Jaz vas že naučim, da bodete nekoliko bolj pazili na kamene, da se ne bodo vrtili sami! In ako se mi ne poberete takoj od tod, zmeljem vas vse, kolikor vas je!“

Vrabi se ga res zbojijo in zbežijo; mladenič pa leže k počitku in prespi srečno vso noč.

Ali straha, kakoršnega je hotel poznati, le ni videl. Zato odpove takoj drugo jutro službo in gre dalje po svetu.

(Konec prihodnjic.)

tela zdravje se je pojedlo v Ptujju dva kolača sira, velika, kakor mlinski kameni. In pilo se je!! Seveda, sir povzroči žejo! Bog ve, ali je to vse bilo od navzočih duhovnikov blagoslovljeno (žegnano) ali ne? Dragi kmetje, pa pridite prihodnjo nedeljo v čitalnico, pridite in videti bode, da vam tedaj ne bode nihče ničesar dal zastonj. Ja, pri volitvah pa je vse bilo zastonj! Glej, glej, kdo bode to plačal?

Cigani in njihovi kotli. V ptujski okolici se klattijo cigani in prodajajo ter popravljajo bakrene (kufernate) kotle. A premeteni so ti cigani, ker njihovi kotli navadno niso iz dragega bakra, temveč iz navadnega pleha. Cigani si pa vejo pomagati, zato so te železne kotle z bakreno barvo pobarvali. Pozor, da ne bode opeharjeni! Sploh pa, ako človek že mora kak kotel kupiti, naj ga kupi pri poštem prodajalcu, ne pa pri ciganu in potem se mu kaj tacega ne bode nikdar pripetilo!

Od Svetega Vrbana. V Bračičevi gostilni blizu Sv. Vrbana je bil 26. p. m. ples, kateri je trajal do ranega jutra. Med plesalci je bil tudi Alojz Markeš iz Svetinc. Ker je vedno delal nemir, so ga iz krčme zapodili. Med drugimi se je bil posvadil tudi s posestnikom Murkom. Ko je bil Markeš zunaj, je zaklical proti Murku: „Čakaj, midva še prideva skupaj!“ Ko se je ob 1/4 vjatro napotil Murko proti domu, sta ga napadla blizu njegovega hrama dva možka, izmed katerih je bil eden Markeš. Murko se je zbal, da bi ga preladala in je potegnil iz žepa nož, da bi se z njim branil. Ko ga vendar napadalca nista hotela pustiti pri miru, je začel Murko mahati z roko, v kateri je imel odprti nož, okoli sebe, in tako se je zgodilo, da je zadel Markeša na vratu in mu prerezal žile. Markeš je par ur pozneje od te rane umrl. Murka so odvedli orožniki (žandarji) in je sedaj na preiskavi pri ptujski sodnji.

Mladi tati. V Ptujju so pred kratkim zaprli tri mlade pekovske učence, kateri so kradli blago, ki je bilo pred štacuno enega tukajšnjih trgovcev razobešeno. Odrezali so blago s škarjami. Skoraj polovico blaga so že porabili, da so si dali iz njega napraviti obleko.

Trgovec, ki kupuje kmetom piti. Nekje med nami je trgovec, in sicer dva sta skupaj, ki kličeta vedno tisto „svoji k svojim“! Ta dva gresta skoraj vsako nedeljo in kupujeta ljudem na deželi pijačo. Po 20 litrov in še več se poplača od njiju. „Štajerc“ je tega mnenja, da plačujejo kmetje to pijačo sami, ker grejo potem k njima kupovat, in dobijo zato slabše blago. Ali ne mislite vi tudi tako? Trgovec, kateri kmetom plačuje in jih tako vabi k sebi, gotovo kmeta opehari, ker dandanes se nikjer ne dobi nič zastonj. Vsaki naj kupi po svojem prepričanju tam, kjer je navajen in kjer poštemo ravnajo z njim.

Porotne obravnave v Mariboru se bodejo pričele dne 17. novembra. Zagovarjati se bodejo morali sledeči obtoženci: Jože Bračko radi uboja, Franc Lenarčič radi umora, Janez Horvat radi posilstva, Franc Topolnik radi požiga. Dne 20. t. m. Janez Fras radi umora ter Franc in Marija Krajnc radi goljufije.

Kmetje pozor! Na deželi hodijo od hiše do hiše agenti, kateri prigovarjajo ljudstvo, naj bi šlo k temu ali onemu trgovcu kupovat, a drugega naj bi opustilo. To postopanje je proti postavi. Prosimo, natanite nam vsakega takega, da mu bodeimo pomagali pri agenturi.

Župnikovo pismo. Dobili smo sledeče pismo v roke, katero je pisal lastnoročno spodaj podpisani poljčanski župnik in katero se glasi: G. J. J. posestnik v Radislavcu. — Dolgo sem z Vami imel potrpljenje — a sedaj ga nečem več imeti in ga tudi nesmem imeti. Ako v 14 dnevih, to je do 2. februarija, ne izplačate cele svote, katero ste še dolžni na sv. mašah, to je 59 gld. s 5% obresti za tri leta nazaj (druge Vam še spregledam.) tedaj skupaj 59 gld in 8 gld 85 kr. obresti, tedaj Vas brez nadaljnega čakanja izročim sodnji in terjam obresti od vseh let. — Vsaka prošnja je zastonj — v 14 dnevih ali plačate prostovoljno, ali pa po sodnji prisiljeni. — Ne čakam ne eden dan dalje. — To je moja zadnja beseda. Alojzij Cilenšek, župnik.

(Opomba uredništva. Glej, glej Cilenšek bi rad kmete s obrestmi (činžami) spravil v nebesa. Najbrž so tisti, za katere so se služile tako drage meše, imeli od njih tako veliki dobiček, da so župniku odpuščali činže in pa sodnijsko postopanje. Ali je Kristus zares zaukazal prodajati dobrote, katere povzročijo — molitve?)

Iz Žital. Tudi naš volilni mož bogataš H. je potegnil z Jurtelom, čeprav je prej bil obljubil, da bode volil po naprednem gestu. Sicer pa se mi tukajšnji naprednjaki ne čudimo, ker vidimo, da je naš žitalski okraj itak popolnoma zagrajen s klerikalnimi plankami.

Zavarovanje življenja. Skoraj povsod že imajo v velikih mestah, pa tudi na deželi ljudje svoje maloletne otroke zavarovane (zažihrane). Ko je otrok star kakih par let, ali pa takoj po porodu ga dajo zavarovati. Zato se plačujejo navadno na leto in sicer ne previsoke svote. Zavaruje se pa tako, da dobi otrok, ko je na primer star 20 let tisoč goldinarjev, ali še pa več. Ko doseže otrok starost, za katero se je pogodilo, se mu pogojena svota izplača in tako ima otrok doto ali erbijo pripravljeno. Ako pa otrok umerje, se izplača cela zavarovana svota (zažihringa) takoj starišem. Tako naložiti priskrbljeni denar za otroka je mnogo bolj pametno, kakor ga dati v kako posojilnico. Kdor bi o tem kaj hotel pozvedeti temu da „Štajerc“ radovoljno daljša pojasnila.

Od Sv. Urbana. Pri nas obhajamo misijon! Jako se čudimo, da misjonarji vendarle ne klestijo po „Štajercu“, temveč da svariyo pred lažnjivimi časopisi. Ker smo se mi prepričali, da „Gospodar“ in pa „Fihpos“ do skrajnosti lažeta, sklenili smo, da bodeimo častivredne misjonarje ubogali in ta dva lista popolnoma opustili. Tebe pa resnični kmečki naš prijatelj ljubi „Štajerc“, tebe bodeimo od sedaj naprej še bolj temeljito prebirali.

Od Sv. Vida pri Ptujju. Dragi „Štajerc“, dobro si spral zadnjič našega kaplana, zato pa je sedaj

besen in hud na tebe, da je groza. Jaz pa še vendar trdim, da bi bilo boljše, ako bi naš kaplan bolj pridno pridiga študiral, kakor se ta v neko ves vozil, kamor ga vleče njegovo mladeniško srce. Pst, pst gospod kaplan, drugače pride nekaj zanimivega v svet. Kdor navzdol vozi, mora imeti coklo, kdor ima puter pod hlobukom, ta ne sme iti na solnce, ali pa k razkurjeni peči! Neustrašljiv faran.

Kako si je Žičkar znal pomagati. Župnik Žičkar je dobil 88 glasov, njegov nasprotnik, napredni Slovenec, gospodar Janežič 18. Toda bilo bi vse drugače, ako bi se v tem oziru bilo od naprednjakov drugače postopalo. Žičkar je kazal tudi na dan volitve pismo gospodarja Janežiča, v katerem ta naznanja, da ne sprejme izvolitve. Tako si je Žičkar znal pomagati, ker se bi mu drugače bila druga zagodla. Ako bi g. Janežič bil količkaj agitiral in prišel vsaj k volitvi, bil bi dobil gotovo več kakor polovico glasov. (Opomba uredništva: Hvala Bogu, da še ni vseh dni konec, pri prihodnjih volitvah bode šlo drugače!)

Hmelarski kmetje pazite. Kakor je znano, se pridela v Savinski dolini vsako leto nad 1500 centov hmela. Če prav naši dohtarji in pa seveda duhovniki zmirom zaničujejo Nemce, vendar vemo mi savinski kmetje, da še nam do sedaj nikdar ni odkupil dohtar ali pa duhovnik hmela, temveč odkupili so ga navadno Nemci iz bavarske in prusovske dežele. Toda hmelarski kmetje pazite, da si ne bodete teh dobrih kupcev odgnali. V Drešinji vasi se je zgodilo, da se je tudi pozni hmelj primešal boljšemu, zato je moral kmet plačati 100 kron kazni. Ta nauk naj bode za njega dovolj, ako bi se to ponavljalo, bi si mi kmetje te dobre kupce odpodili.

Od svetega Benedikta. Ljubi „Štajerc“. Pri Svetih treh Kraljah smo imeli volitev. Seveda, da je bil veleznani kaplanček tudi navzoč. Jaz sem mislil, da si je kaplanček bedarije vendarle premislil, posebno ker so ga že toliko veljale. A ne, pa si ni! Kaplanček jo pobral vse svoje znanje, je vstal in bolj navdušeno pridigoval, kakor da bi bil na prižnici (kancelnu). Muršec, Muršec, bodi pameten, saj veš, da so take šale jako drage! — Rekel je tudi gospod kaplan tele besede: „Dragi mi, kaj je nemščina, — vsaki, kateri je bil pri vojakih, dobro zna, da se tistemu kateri ne zna ene besede nemškega jezika, boljše godi, kakor pa tistemu, kateri zna nemški!“ Ker je kaplanček bil o svoji trditvi popolnoma prepričan, je rekel, naj se oglasi tisti, kateri je nasprotnega mnenja. In glej, oglašil se je vrli naprednjak Martin Vabič, posestnik v Bačkovi in je rekel: „Gospod kaplan, ni res, kar ste vi rekli, ni res, da bi se tistemu pri vojakih boljše godilo, kateri ne zna nemški, temveč ravno narobe je. Tistemu se po celem svetu godi boljše, kateri zna več jezikov!“ Jojmeni, da bi ga bil videl kaplančka, kako se je na to razljutil. Rudeč kakor rak je klical ves besen: „Ven ž njim, v mlako ž njim!“ In njegovi podrepniki so ga ubogali in Vabič jim je komaj in komaj iz izbe odšel. Hiteli so za njim, a zunaj je Vabič bil primoran po-

tegniti iz žepa revolver, ker bi drugače ti podrepniki gotovo bili ž njim tako ravnali, kakor jim je apostelj miru in sprave, gospod kaplanček, veleval. Ljubi „Štajerc“, prosim povej mi, ali se take hujskarije smejo brez kazni uganjati? Ali je zares kaplančku dovoljeno, da sme on tako nastopati? Ja, po takem mora vera pešati! Z Bogom! Kmet. — (Opomba uredništva! Najbrž se je „kaplanček“ takega postopanja naučil v bogoslovju! Kmet, ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe, toda za kakega kaplana te besede ne veljajo, ker je on „maziljenec“ božji in ti pa smejo itak delati, kar se jim poljubi.)

Poročilo ptujskega sejma. Ptujski sejem dne 5. tega mesca je bil jako dobro obiskan. Prignali so na njega 124 konjev, 920 glav goveje živine in 454 svinj. Prihodnji živinski sejem se bode vršil dne 25. novembra. Svinjski sejmi so dne 19. in 26. novembra.

Razglas. Z ozirom na razglas v oktobru letošnjega leta števil. 38.300, se naznanja, da trsnega materiala, reznikov, ukoreninjenih in požlahtnenih trt, katere so bile v deželni in državnih nasadih na razpolago, ni več v zalogi, ker so se iste že razprodale; novim naročilam se toraj ne more vstreči. Gradec, dne 3. novembra 1902. Štajerski deželni odbor.

Zunanje novice.

Umor iz ljubesumnosti. Nedavno je zadavil v Parizu neki Albert Loste svojo ljubico Marcello Perriu ter ji potem še z britvijo odrezal glavo. Morilec je pri sodišču takoj priznal svoj čin; povedal je, da se je s svojo ljubico šestokrat prepiral, ki je vedno gledala za drugimi. Nedavno si je „vrgei“ karte, ki so mu povedale, da bo imel mnogo neprijetnosti, stal bo pred sodiščem in bo zaprt; njegova ljubica pa ga vara. To zadnje prerokovanje kart, katerim je Loste popolnoma zaupal, ga je tako razburilo, da je spil stekleničico landanuma. To je povedal takoj svoji ljubici, ki mu je prisegla, da ljubi le njega in ga ni nikdar varala. Nato je Loste objel Marcello Perriu, a kaj se je potem zgodilo, ne ve; začul je nakrat smrtno hropenje, ki ga je zapeklo v dno duše, zato je zgrabil nevede britev in je dekletu odrezal glavo. Tako je pripovedal Loste sam.

Mati in dojenček umorjena. V Onjezdu blizu Brna so našli te dni umorjeno 22letno posestnikovo soprogo Marijo Macu in njenega šest mesecev starega otroka. Žena je bila v skednju obešena, a imela je razbito glavo, otroka pa so dobili v vodnjaku poleg hiše. Sprog, Ivan Macu, je bil baje isto noč do ene od doma ter trdi, da je našel, domov prišedši, ženo in otroka mrtva. Vendar so moža zaprli, ker je na sumu, da je on morilec.

715 samomorov. V prvih treh četrtinah tekočega leta se je usmrtilo na Dunaju 715 oseb. Število samomorilcev se je od preteklega leta sem izdatno zmanjšalo, dočim se je število samomorilk povečalo. Seveda je moških samomorilcev še vedno mnogo več kot ženskih. Poleg teh samomorilcev se je še 367 oseb s k u š a l o usmrtili.